

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Yecla Royal s.r.o.**, IČ 29362806, se sídlem Hochmanova 2175/9, Brno, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2018, č. j. 29 A 124/2016 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 6. 2016, č. j. KUZL-38667/2016, sp. zn. KUSP-14586/2016/DOP/BI, částečně změnil (snížil uloženou pokutu z 9000 Kč na 7500 Kč) a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend ze dne 20. 1. 2016, č. j. MMZL 004516/2016, sp. zn. MMZL-31054/2014-MM-PŘ-OOSA-4706/14. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve vazbě na § 125c odst. 4 písm. d) téhož zákona uložena pokuta ve výši 9000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť žalobce jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz, RZ X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jelikož dne 23. 1. 2014 v 21:22 hod., v obci Zlín, na ulicích K Pasekám, Okružní, v prostoru úsekového měření rychlosti ve směru jízdy na Jižní Svahy, výjezd pruh č. 1, nezjištěný řidič uvedeného vozidla překročil při řízení nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Kamerovým systémem bez obsluhy mu byla naměřena rychlost jízdy 98 km/h (při zvažení

možné odchylky 95 km/h), nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci tak překročil nejméně o 45 km/h. Blíže nezjištěný řidič tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ke krajskému soudu.

[2] Krajský soud žalobu zamítl, ačkoliv usoudil, že je částečně důvodná, a to v otázce výše pokuty. Námitku protiústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu neshledal krajský soud důvodnou. S odkazem na mnohá svá rozhodnutí i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu dovodil, že uvedené ustanovení nepresumuje vinu provozovatele vozidla, ale stanovuje povinnost a objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, aby bylo zajištěno řádné dodržování pravidel silničního provozu. Provozovatel vozidla pak má v tomto směru pozitivně působit na osoby, kterým svěřuje k řízení své vlastní vozidlo, a ovlivňovat, jakým způsobem je vozidlo užíváno. K námitce promlčení správního deliktu krajský soud konstatoval, že žalobce argumentoval chybějícím ustanovením o prekluzi správních deliktů podnikajících fyzických osob ve znění zákona o silničním provozu účinném v době spáchání deliktu (§ 125e odst. 5 téhož zákona prekluzi řešil až po novelizaci s účinností od 7. 11. 2014), ačkoliv žalobce je právnickou osobou. Úprava prekluze správních deliktů právnických osob však byla účinná již v době spáchání deliktu žalobcem (§ 125e odst. 3 téhož zákona, v relevantním znění). Vzhledem k tomu, že přestupek byl spáchán dne 23. 1. 2014, příkaz o uložení pokuty doručen žalobci dne 1. 8. 2014 a řízení započato dne 5. 8. 2014, nebyla překročena dvouletá lhůta k zahájení řízení počítaná ode dne, kdy se o deliktu příslušný správní orgán dozvěděl, a k prekluzi tudíž nedošlo.

[3] Námitkám, že řízení nemělo být zahájeno z důvodu chybějících nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, ani námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu, jakož ani námitce stran správnosti měření rychlosti, krajský soud nepřisvědčil; ve svých úvahách odkázal na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu; poukázal na to, že provozovatel vozidla na výzvu jako řidiče označil osobu, která v době spáchání přestupku již neměla řidičské oprávnění (pozbyla jej ze zdravotních důvodů) a několik měsíců poté zemřela, navíc, právní zástupce provozovatele tento postup nezvolil poprvé a takovou osobu označil zjevně účelově (což analyzoval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40). Krajský soud dospěl k závěru, že je prakticky vyloučeno, aby větší množství provozovatelů zastupovaných shodným právním zástupcem svěřovalo své vozidlo osobám, které krátce nato zemřou; správní orgán tak dle názoru krajského soudu svou povinnost splnil již předvoláním žalobce k podání vysvětlení, neboť opětovné předvolávání by již bylo vzhledem k § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nadbytečné; žalobce mohl kdykoliv sdělit k osobě řidiče další informace či důkazy, to však neudělal. Správní orgán tak přestupek odložil a mohl zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Ohledně údajné nepravdivosti svého tvrzení žalobce namítal, že mělo být vůči němu zahájeno řízení dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) téhož zákona, krajský soud uvedl, že žalobce od počátku označoval konkrétní osobu, a nebyl tedy důvod se domnívat, že žalobce jako provozovatel vozidla neznal údaje potřebné k určení totožnosti dané osoby.

pokračování

[4] Ve vztahu ke stanovení výše pokuty, dle názoru krajského soudu byla vzhledem k přitěžujícím okolnostem (velké překročení dovolené rychlosti, na frekventované komunikaci, v nočních hodinách, tj. za snížené viditelnosti, absence lítosti) výše pokuty v daném případě stanovena přiléhavě; současně uvedl, že žalobu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 - 30, považuje za částečně důvodnou, protože správní orgány hodnotily jako přitěžující okolnost nepravdivá tvrzení ohledně osoby pachatele; označení zemřelé osoby lze sice označit za nemorální a obstrukční jednání, „nevhodnou“ procesní strategii žalobce však nelze vyhodnotit jako přitěžující okolnost. Žalovaný tedy dle krajského soudu pochybil, když k takovému postupu přihlédl jako k přitěžující okolnosti, tato vada i vzhledem k přiměřené výši pokuty však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, proto krajský soud žalobu zamítl.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá zmatečnost rozsudku krajského soudu pro nesoulad výroku s odůvodněním, neboť soud shledal žalobu částečně důvodnou, jak je zřejmé z jeho odůvodnění, avšak tento závěr se neodráží ve výroku rozhodnutí. Dále stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky vymezení místa spáchání přestupku, které soud považoval za dostatečné. Stěžovatel na rozdíl od pojetí nezaměnitelnosti skutku, které aplikoval soud (nezaměnitelnost s jiným jednáním stěžovatele), vyžaduje dosáhnout nezaměnitelnosti ve smyslu právní kvalifikace skutku. Považuje za stěžejní mít možnost již z výroku rozlišit, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 silničního zákona anebo bodu 3 téhož ustanovení, jelikož toto rozlišení má zásadní vliv nejen na stanovení výše sankce. Dle stěžovatele nebylo v daném případě jednání vymezeno dostatečně přesně, aby bylo možné kvalifikaci přezkoumat. Odkaz krajského soudu na podklady pro rozhodnutí k upřesnění místa spáchání přestupku je dle stěžovatele v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, jelikož vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze nahradit jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53), natož pak pouze odkazem na podklady pro rozhodnutí, což výslovně uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, dle něhož nedostatečné vymezení místa spáchání skutku nelze překonat ani poukazem na fotografie, jež jsou součástí spisu (i kdyby z nich bylo možné seznat přesné místo parkování vozidla, není možné takový závěr činit až při přezkumu správního rozhodnutí, ale již během řízení o správním deliktu). Stěžovatel se však nedomáhá toho, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno na metr přesně, nýbrž aby bylo možné přezkoumat, zda v úseku měření platil limit rychlosti 50 km/h nebo 70 km/h. Pro ulice, jimiž je skutek ve výroku vymezen, totiž platí v různých úsecích odlišná úprava nejvyšší povolené rychlosti. Díkce výroku správního rozhodnutí, dle níž řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci, však dle stěžovatele nevyjadřuje limit rychlosti platný v místě měření, ale pouhou právní kvalifikaci jednání. Správní orgány se dle stěžovatele otázkou, zda nemohlo být měřeno v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 70 km/h, během celého řízení vůbec nevěnovaly. K určení místa přestupku stěžovatel dále argumentoval tím, že správní orgán neodkázal na ulici, v jejíž celé délce je rychlost omezena na 50 km/h (analogicky dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 234/2016 - 46 [správné č. j. rozsudku je 3 As 114/2016 - 46, pozn.

soudu], je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo postaveno najisto, jaký platí režim parkování v místě, kde vozidlo parkovalo, pokud není zpoplatněno stání po celé délce), a vzhledem k rozdílné úpravě rychlosti v různých částech ulice, bylo třeba místo vymezit podrobněji (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28). Odkaz na nastavení limitu na stacionárním radaru rovněž stěžovatel nepovažuje za případný, neboť není zřejmé, kdo jej nastavil, a na základě jakých podkladů (odkazuje na vyjádření Českého metrologického institutu, dle něhož je možné nastavit tento limit dálkově), a nelze presumovat správnost jednání obce, obzvláště když jsou z poslední doby známé případy, kdy obec pokutovala řidiče nezákonně.

[6] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil určení výše sankce. Předně shledává absenci návaznosti argumentace na různých úrovních orgánů veřejné moci, kdy soud mj. recykloval argumenty správního orgánu prvního stupně, které žalovaný popřel. Krajský soud sice konstatoval, že nemůže nahradit správní úvahu ohledně výše sankce, dle názoru stěžovatele však posléze přesně to udělal. Žalovaný odůvodnil změněnou výši sankce absencí doznání obviněného a tím, že stěžovatel sdělil nepravdivé jméno řidiče vozidla, což dle odůvodnění jeho rozhodnutí samo o sobě stačilo k uložení sankce v polovině zákonného rozmezí. Naopak vyloučil použití argumentu překročení limitu rychlosti jízdy v obci o celých 45 km/h, jelikož hranice skutkové podstaty byla překročena pouze o 5 km/h. Stěžovatel se shoduje s krajským soudem v tom, že nepravdivé sdělení řidiče provozovatelem vozidla nemůže být přítěžující okolností. Jelikož to však byla zjevně zásadní úvaha žalovaného k udělení pokuty v polovině sazby, měl dle stěžovatele krajský soud tuto nepřípustnou úvahu založenou na nezákonném důvodu zrušit, a nikoliv sám domýšlet důvody k udělení sankce právě v této výši. Tím dle stěžovatele krajský soud nahradil správní úvahu, a proto je jeho rozsudek nezákonný.

[7] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout, krajský soud dle jeho názoru věc dostatečně vyargumentoval. Lpění na korektnějším odůvodnění správního trestu považuje pouze za jakousi „kouřovou clonu“ či argumentaci pro argumentaci, neboť pokuta má své opodstatnění i v jiných okolnostech, než je právě účelové uvedení zemřelého řidiče. Dle názoru žalovaného jde pouze o snahu získat úhradu nákladů soudního řízení na správních orgánech k provozování projektu „pojištění proti pokutám“. Dále žalovaný uvedl, že obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek, žalovaný pokutu pouze snížil, protože původní výše nebyla dostatečně odůvodněna okolnostmi přestupku. Úvahy správního orgánu prvního stupně žalovaný neodmítl, pouze je označil za nedostatečné pro udělení pokuty v takové výši a doplnil demonstrativním výčtem dalších přítěžujících okolností. Úvahy orgánu prvního stupně tak zůstávají součástí korigované správní úvahy žalovaného.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů [stěžovatel uplatnil

pokračování

kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.] a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud úvodem posuzoval námitku nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je výslovně uvedeno, že přestupek byl spáchán v prostoru úsekového měření rychlosti, tj. v měřeném úseku, který je jednoznačně vymezen umístěním dlouhodobých stacionárních radarů. O jejich přesném umístění vypovídají příčné čáry umístěné na vozovce (jež lze dohledat rovněž např. pomocí tzv. street view na mapách volně dostupných na internetu), na fotografiích pořízených radary i na jejich ověřovacím listu je pak doložena délka měřeného úseku, přičemž všechny tyto informace se překrývají, nelze tak pochybovat o jejich pravdivosti. Dle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgán vyhověl rovněž vymezení nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku, z textu výroku jeho rozhodnutí vyplývá jak úprava rychlosti v měřeném úseku (standardní komunikace v obci), tak i přesný údaj, k jak velkému překročení této rychlosti došlo. Rychlostní omezení v daném úseku je nesporné i vzhledem k charakteru oblasti, v níž bylo měření prováděno, jak vyplývá již z popisu komunikace ve správních rozhodnutích (tyto okolnosti správní orgány hodnotí jako přítěžující, viz níže). Ve spise je založen rovněž ověřovací list Českého metrologického institutu prokazující způsobilost použitého rychloměru. Z výroku správního rozhodnutí lze tedy kromě bezproblémové nezaměnitelnosti s jiným skutkem shledat i okolnosti podstatné pro určení skutkové podstaty přestupku (jak vyžaduje již rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Krajský soud tedy správně vyhodnotil vymezení místa spáchání přestupku jako dostatečné. Odkazy na podklady rozhodnutí ve vztahu k přesnějšímu vymezení místa přestupku, které použil ve svém odůvodnění krajský soud, pak lze hodnotit jako bezproblémové, jelikož všechny potřebné údaje již byly zahrnuty ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a další odkazy na detaily slouží pouze k dokreslení situace.

[11] Správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (§ 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (§ 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Pokud stěžovatelka namítá, že správní orgán osobu řidiče dostatečně nezjišťoval, je třeba její námitku odmítnout. Nejvyšší správní soud porušení podmínky subsidiarity trestání neshledal.

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, mimo jiné uvedl: „Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče

osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ Obdobně v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016 – 58, zdejší soud konstatoval: „Budou-li mít správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ V projednávané věci však stěžovatel označil za řidiče osobu, která zjevně vozidlo řídit nemohla, přičemž tyto informace o osobě údajného řidiče správní orgán náležitě zjišťoval (viz níže).

[13] Nejvyšší správní soud poté přikročil k hodnocení námitky nesprávného způsobu určení výše sankce. K nepřipustnosti aplikace nepravdivého sdělení řidiče provozovatelem vozidla jako přitěžující okolnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že osoba, kterou zástupce stěžovatele označil za pachatele přestupku, v době jeho spáchání neměla řidičské oprávnění, protože jí bylo odňato o několik let dříve (viz č. l. 11 správního spisu) ze zdravotních důvodů, a tato osoba zemřela ještě dříve, než byla stěžovatelem označena, tudíž je krajně nepravděpodobné, že by mohla v předmětnou dobu skutečně vozidlo stěžovatele řídit. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že tento postup, kdy zástupce stěžovatele (FLEET Control, s. r. o.) účelově označuje za pachatele přestupku zemřelé osoby, je známý z úřední činnosti jak zdejšímu soudu, tak i správním orgánům, přičemž Nejvyšší správní soud jej již v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, označil za hyenismus. Nutno podotknout, že tuto skutečnost samu o sobě skutečně nelze aplikovat jako přitěžující okolnost, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30. Avšak právě uvedený rozsudek zdejšího soudu posléze rovněž konstatuje, že se tyto okolnosti vztahují k osobnosti pachatele, kterou již jako přitěžující okolnost hodnotit lze: „(...) v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přiblížnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně *nehcipokutu.cz*).‘ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako

pokračování

přítěžující okolnost.“ Žalovaný v textu svého rozhodnutí provádí právě hodnocení osobnosti stěžovatele (ačkoliv tak tento myšlenkový pochod nenazývá), přičemž zařazení nesprávného označení řidiče samostatně jako přítěžující okolnosti je pouze dílčím pochybením. Další přítěžující okolnosti uvedl žalovaný pouze příkladně, přičemž korigoval a doplňoval úvahy prvostupňového orgánu. Rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, který popisoval i další přítěžující okolnosti (na něž poukazoval právě též krajský soud) jako např. frekventovanost komunikace i v nočních hodinách, přílehlá sídliště, mnohé přechody pro chodce, zvýšený výskyt prostředků městské hromadné dopravy či snížená viditelnost za tmy. Proto lze říci, že správní orgány jasně vymezily přítěžující okolnosti, a i s následnou korekcí (žalovaného a posléze i krajského soudu) těch chybně použitých, výše pokuty jednoznačně obстоjí. Krajský soud tedy nepochybil, když shledal, že uvedené pochybení žalovaného nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť rozhodoval i podle jiných okolností, zejm. přihlížel k osobnosti samotného stěžovatele.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud zkoumal námitku nesrozumitelnosti (stěžovatel chybně uvádí zmatečnost) rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel spatřuje v nesouladu výroku s odůvodněním. Nejvyšší správní soud v této otázce dospěl k závěru, že z výroku i odůvodnění rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá totéž. Nutno uznat, že krajský soud zcela nevhodně použil formulaci, že žalobu považuje za částečně důvodnou, avšak tuto tezi vyvrací již význam celého textu odůvodnění. Krajský soud sice shledal pochybení v rozhodnutí žalovaného, avšak současně vyhodnotil, že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, tudíž žalobu správně jako celek zamítl. Uvedený nedostatek v odůvodnění rozsudku krajského soudu však na jeho skutkových závěrech a právní kvalifikaci nic nemění a nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost ani zmatečnost, rozhodnutí zůstává srozumitelné a jednoznačné. Nejvyšší správní soud proto námitku rovněž neshledal důvodnou.

[15] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[16] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v rámci řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu